

APARE SUB ÎNGRIJIREA UNUI COMITET

Gazetă de știri, îndrumări, educație
naționalistă și creștinăREDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
STR. D. ZAMFIRESCU Nr. 14 — FOCȘANI

Circulara Nr. 75

Partidul „Totul pentru Țară” nu va mai face anul acesta tabere de muncă. O circulară care se va trimite la timpul nimerit, va explica pe larg și așa cum se cuvine:

Cine,
Cum

Și în ce împrejurări, a răpît tineretului legionar drep-tul sacru de a munci.

În vara aceasta organiza-ția noastră va face numai două tabere de odihnă:

1. Una la Carmen Sylva pentru cei reumatici.

2. A doua într-o regiune sub muntoasă pentru cei slabi de piept.

În aceste tabere munca este strict interzisă! (bine-înțeles în afară de curățenia necesară, deoarece n'avem posibilitatea de a ne lua servitorii). Oricine va încerca să muncească va fi imediat eliminat; pentru a nu călca legea și mai ales intenția legiuitorului sau a celui ce l-a inspirat și pentru a nu da pretexte închiderii taberilor.

Atât locuința cât și masa se vor plăti.

Masa și casa pe zi vor costa 10 lei pentru cel sărac și 30 lei pentru cel cu dare de mână. În plus vor putea cumpăra dela bugetul taberii ceace vor dori.

Toată lumea este obligată să aducă:

a) Farfurie, lingură, furculiță, cuțit, cană.

b) Așternut, pătură, cearșaf, pernuță.

c) Ca îmbrăcăminte, o flanelă de lână, schimburi, chi-loși, pardesiu (atragem atenția că atât la mare cât și la munte este câteodată frig și ume-zală).

UN SCURT POPAS

24 iunie 1927 — 24 iunie 1937

Două date.

O paranteză ce'nchide în ea sbuciumul a zece ani de mișcare legionară.

Dacă facem un scurt popas nu-i pentru odihnă, fiindcă n'am obosit, ci pentru racordarea drumului parcurs în primii zece ani de mișcare legionară cu adevărurile cari ne-au mănât pe acest drum plin de obstacole. Fiindcă dintru început nu cu flori am fost pri-niți ci cu ură și dușmănie, nu cu vorbe bune ci cu calomnii, nu cu blândețe și înțelegere ci cu puscării.

Dar ce-aducem cu noi ca să putem mobiliza contra noastră toate puterile răului?

Curățenia sufletului nostru dornic de mai bine și credința nes-trămutată în învierea patriei noastre suptă de străini și'nșelată de politicieni. Și dacă am fost capabili să ridicăm contra noastră pu-terile răului înseamnă că adevărul era cu noi.

Când trag această concluzie mă uit de unde am plecat și unde am ajuns.

Și fii tu române judecător nepărtinitor, privește împrejur, ob-servă toate legiurile ultimului deceniu și spune: N'au legile ultimul-ui deceniu caracter de oprimare a mișcării noastre sau acolo unde n'au putut și era prea evidentă dreptatea noastră, legi care ne-au copiat? Spune, dela salut și până la Taberele de Muncă nu-i o copie a f. . . noastre? Dar nici un pericol, au furat forma nu pot fura fondul. Și fondul este chezașia biruinții legionare.

Azi e încă a lor, dar **mâine** sigur va fi a noastră. Pentru acel **mâine** suntem pregătiți. Nu-l vom vedea toți! Nu-i nimic! Când pleci la războiu nu te gândești că vei lua parte și la sem-narea păcii, la ziua biruinții.

Așteptăm deci **ziua de mâine** care nu poate fi de cât le-gionară cu noi sau fără noi!

Ing. I. Blănaru

Invităm în această tabără și tinerii din alte partide po-litice, din orice partid politic pentru a beneficia de apa mării sau de aerul muntelui, dar cu condiția de a se su-pune atmosferii și disciplinei mișcării legionare.

Taberile se deschid la 10 Iulie.

Interdicții: Sunt interzise complet:

1. Cămășile verzi (jicare își poate face cămășii albe sau de altă culoare).

2. Cântecul în trenuri sau pe drum.

Excursii: Indemn restul de legionari să organizeze pe județe sau comune, excursii în munți sau în alte locuri frumoase. Aceste excursii în grup mare se pot face estin.

Rog ca aceste grupuri să fie pretutindeni exemple de ordine, cinste, tăcere, bună cuviință, armonie.

Corneliu Z. Codreanu

„Să faci, Căpitane,
o țară ca soarele
sfânt de pe cer”!

Mucenicii și profeții

își prevăd moartea!

A apărut în cea mai deo-sebită îngrijire ultimile articole în facsimil ale martirului Ion I. Moța în care și prevede moartea și și exprimă dorința, ca atunci când legionarii des-chid ședința la cub, să facă apelul morților fiindcă el va striga „Prezent!”.

Tipăritura se numește „Pre-zen” și cuprinde către sfârșit numele tuturor legionarilor a-dormiți în credința legionară.

Dăm mai jos articolul „Pre-zen” ce pare un capitol din Epistolele Apostolilor Dom-nului Hristos.

„Prezent!

Iubiți camarazi legionari și cetitori ai „Libertății”.

Dumnezeu a vrut să mă nu-mere și pe mine — poate și pe alți camarazi ai mei, legionari români ai Căpitanului, printre fericiții luptători căzuți în Spania pentru apărarea Crucii. Ia-tă, spun că sunt fericiți acești luptători — deși mulți dintre noi lăsăm în urma noastră copii, so-ții, ființe dragi și fără alt spri-jin decât noi — deoarece e fe-ricit cu adevărat numai omul care trece astfel prin viața pământească încât să poată nădăj-dui în mântuirea sufletului său. Iar cei pe cari Dumnezeu ne-a ales și ne-a primit să-I fim apă-rători cu prețul sângelui și vieții noastre, aceștia putem avea o puternică nădejde de mântuire a sufletului, cu toate păcatele no-astre de până acum.

Nici o putere, nici o dragoste nu este deasupra neamului, nu se poate împlini decât în nea-mul țării, afară doar de puterea lui Cristos, de dragostea pentru El.

Cristos este același și în Spania și în România. Când o oaste diavolească se ridică pentru a isgoni pe Cristos din lume, când în fața luminoasă a Mântuitorului se trage cu baioneta și cu mitraliera, atunci, toți oamenii, din orice neam ar fi, trebuie să sară în ajutorul Crucii. Cu atât mai mult cu cât cei cari lucrează acum la dărămarea creștinismului în Spania, nu se mulțumesc cu nenorocirea acestei țări ci vor ataca mâine așezarea creștinească și românească, a tuturor țărăilor, așa dar și a României noastre.

Dar dacă dragostea de Cristos, puterea lui Cristos, am spus că este deasupra neamurilor, putând să ne aducă pe noi Români să luptăm pentru Cruce pe pământul strein al Spaniei: alături de Spanioli, de Nemți și de Italiani, — aceasta nu însemnează că puterea creștinătății și dragostea de Cristos ne scot din neamul nostru, ne instrăinează de el. Căci neamul nostru nu poate trăi fără credința noastră creștină.

Apărând creștinătatea, chiar pe pământul strein, noi apărăm o putere care e izvor al puterii neamului nostru, iar ascultând de indemnul dragostei, de Cruce, noi ne supunem, aici în Spania, dragostei pentru neamul nostru românesc.

Așa dar noi luptăm, noi cădem aici, pentru apărarea legii noastre strămoșești, pentru ferircirea neamului românesc, pentru învierea lui prin lupta Legiunii, prin noua zidire pe care i-o aduce Căpitanul.

Fapta noastră e o piatră de unghiu a acestei noi zidiri, legiunare românești, zidire care — urmând voința sorții, care așa a fost încă de pe vremurile de legendă ale „meșterului Manole“ — a cerut îngroparea noastră în temelii pe care, de acum, veacurile nu le vor mai putea dărâma.

Iată pentru ce m'am despărțit acum și eu de cei scumpi mie, de ce nu voi mai fi printre voi trupește, iubiti camarazi și cititori ai „libertății“.

Dar un cântec legionar spune atât de frumos:

„Cei ce-au căzut uciși de gloantele dușmane,

„Pășesc în rând cu cei ce-au rămas“...

Deasemenea legionarii știu bine că atunci când, la adunarea frontului legionar, se face „apelul morților“ adică strigarea luptătorilor morți în lupte, toți legionarii răspund, cu putere și credință, în locul celui care nu mai are glas :

Prezent!

Adică cel plecat și chemat acum la apel, nu este cu adevărat plecat dintre cei rămași în viață, ci el este prezent, este viu în sufletele tuturor.

Răspund și eu astăzi, prin această dragă gazetă a mea, celor cari m'au iubit și care se îndurează de plecarea mea trupească dintre ei :

Prezent!

Suat cu voi, sufletul meu nu v'a părăsit.

Și iată, ca să vă dau dovada, să vă fac poate bucuria rămănerii mele printre voi, am scris, în zilele de luptă trăite de noi pe pământul spaniol, mai multe răvașe către voi, iubiti mei camarazi și cetitori ai „Libertății“. Am scris destule pentru că să aveți de acum înainte, în fiecare săptămână vreme de mai mulți ani, în paginile acestei „Libertăți“ dragă mie și vouă, câteva rânduri de-ale mele, prin care voi poposi în sufletele și gândurile voastre. Ca să mă aveți astfel și mai mult alături de voi, dacă acest sfat cu mine v'a fost drag.

Eu pășesc așa dar mai departe în rând cu voi cei cari ați rămas. În fiecare săptămână „Libertatea“ mă va aduce alături de voi, pentru a vă vorbi și despre lucruri mai mici și despre altele mai mari, pentru a vă povesti crâmpie din luptele noastre, dar, mai ales pentru a vă cere aceia ce noi am avut în cea mai mare măsură și o așteptăm dela noi în măsură și mai mare :

Dragoste și credință deplină în Căpitan și în Legiunea lui, în Legiunea noastră!

Lisabona (Portugalia) la 3 Decembrie 1936
în ziua plecării noastre spre pământul spaniol

+ ION I. MOȚA

La lumina sfinteii jertfe

Nu se poate o mai mare și mai adâncă concepție de viață, decât dăruirea fatală ca ființă materială și spirituală. Dumnezeui — lui Hristos. Cine găndește și înțelege altfel e un rătăcit. Care dintre toate ființele cuvântătoare sau necuvântătoare nu dau dovadă de acest spirit de jertfă ?! Plecând dela pitica furnică și până la regele tuturor bunurilor pământene, pe aceeaș scară în suire sau coborâre, toate dovedesc, într-o măsură oarecare, aceeaș dragoste de fiu sau rudă, de popor sau religie, de a se consacra altora, spre binele întregii organizații de familie, de Patrie, de credință. Dar dintre toate aceste gănganii miscătoare, Omul, inzestrat de Dumnezeu cu puteri asemuitoare, le înțelege mai bine, le simte mai mult și se dăruiește mai perfect Stăpânului Atoate. Pentru că dela El porcede viața și spre El se reîntoarce.

Dar în veacul nostru pe câți puterea Credinței i-a învrednicit să se confunde cu însăși perfecțiunea, sfințenia și ridicarea

rea către D-zeu ? Răspundem: Moța și Marin. Ei, acești stâlpi ai noului creștinism reînviat din starea sa latentă, ne-a înfățișat pe noi în fața lui Hristos ca pe niște păcătoase oi, pentru cari Ei au înțeles și simțit misiunea supremei jertfiri, spre iertarea și mântuirea noastră.

Pentru noi — Ei au mers bucuroși la moarte, murind pentru inconștiința și rătăcirea turmei românești.

Se poate mai înaltă concepție de viață creștinească în sfârșitul ei sublimă, ce ne arată pe deplin, Reînvierea ?

Zi de zi, clipă de clipă, legionarii depe întreg cuprinsul Țării să osârduiască în marea taină a supremei jertfe, de care au fost învredniciți Moța și Marin. Prin asta — numai prin asta — neamul românesc, va vedea Învierea sa aci pe pământ, intrupată în tot ce-i pipăibil și va simți chemarea sa, între popoarele lui Dumnezeu, ale lui Hristos. Altfel, va pieri.

Gh. Cășăneanu

Din durerile neamului

În numărul trecut al acestei gazete am scris cu groază despre mizeria moșilor și felul, cum a pus capăt sărăciei moșul Petru Laleș, aruncându-se cu toată familia într-o prăpastie, ca să scape de chinul foamei.

Sărăcia însă, nu-i numai în munții apuseni sau numai în Maramureș, ci pretutindeni. Iată spre exemplu câteva cazuri, din sutele de mii, culese într-un studiu de Prof. T. A. Stîrbu de prin Basarabia, din două comune: Jurcenii și Nișcani.

„Țăranca Anastasia P., mamă a cinci copii, a cerut medicului echipei monografice vreo „doctorie“ spre a-i strânge unul din copii, căci îi era cu neputință să-i hrănească pe toți“.

Bugetul unei familii de 6 persoane a Țăranului Efrim Condobei, venit anual 3470 lei din care 3000 din munca manuală a soțiilor; consum familial 3539; zahărul, laptele, păsări, bumbacul lipsesc din consum. Mălaiul se consumă pentru 1500 lei, făina de grâu de 50 lei, carnea 60 lei, pâine 30 lei.

sarea 60 lei, făina 350 lei, ghetete 150 lei, biserică 20 lei, etc.

Țăranii se obligă pentru 16 kg. de mălai primit iarna să lucreze 5 zile în timpul verii.

Cămătăria la fel pârjolește pe unde a apucat să pătrundă. „O datorie de 1800 lei contractată de Theodosie Cotiga la cămătăria Marcu Z. a fost achitată în timp de doi ani cu 7000 lei. Alta de 3000 lei contractată de Ion Cotiga la acelaș cămătăria în timp de patru ani s'a achitat cu 20.000 lei.“

În aceeaș vreme, în care românii sunt jupuți de toată agonisia muncii lor, și o familie de 6-7 persoane nu poate mânca decât de 60 lei carne într-un an, se fură cu milioanele, nu se mai termină cu banchetele, cu petrecerile, cu vizitele și plimbările.

România țară plină de bogății și frumusețe. S'a dus vestea în toată lumea de frumusețea și bogăția țării românești. Din inima pământului cergezi și noapte (spre nenorocirea generațiilor ce vin) aurul negru, petrolul, cel mai bun și mai căutat din lume —

Femeia de azi și femeia de mâine

Se zice și cu drept cuvânt așa este, că femeia joacă cel mai mare și mai important rol în viață. Prin ea se asigură generațiile viitoare care vor continua lupta vieții. Deci ea trebuie să fie bine pregătită și conștientă de rolul ei. Așa ar trebui să fie, dar cu durere constatăm, că în ziua de astăzi și-a uitat menirea ei și a alunecat pe o pantă cu totul greșită.

Păine mai sunt în zilele noastre femeile care după ce s'au căsătorit se conacără cu totul menajului și copiilor. Acesta e punctul cel mai principal. Femeia de azi nu mai vrea să aibă copii, deci ea nu-și mai face datoria. Nu vrea să mai fie gospo-

dină să-și îngrijească ea singură familia.

Vrea să fie funcționară, chiar dacă ar fi plătită cu o leafulă cât de mică.

Vrea egalitate cu bărbatul. Vrea drept de vot. Să le analizăm pe fiecare în parte și să vedem dacă are dreptate.

Femeia funcționară. Ne și apare în față un tablou care ne îndignează și ne zdrobește inimile.

Se acoală de dimineată, ca până la ora serviciului să aibă timp să se gătească să se fărdeze bine, pentru a fi mai bine ca o colegă, să sfideze și să fie ea în vârfurile șefului de birou, că altfel dacă să fie concediată.

Plecă, și îi rămâne casa și copilași pe mâna servitoarei care numai grija lor n-o are.

Când vine acasă, se mulțumește să mănânce mâncarea de pe mâna servitoarei și nu se mai interesează de nimic și nu vrea să facă nimic pentru, are leafulă. După amiază din nou la slujbă și seara e plictisită și trebuie să se distreze să se plimbe, să se ducă la cinematograful, teatru, berării, etc.

Să colinde magazinele jidovești de „Mod“ și toate croitoresele, că iese în lume și trebuie să fie bine. Bărbatul nu poate să-i mai zică nimic, pentru că ar risca să i se răspundă „ce-ți pasă, am banul meu, fac ce vreau și pot trăi și fără tine, Etrist dar adevărat.“

Se întâmplă câte odată și mai tragic, anume; femeia e funcționară iar bărbatul e șomer, că nu mai are loc, deoarece femeile sunt privilegiate. Vrea egalitate, da e bună, dar să nu fie înțeleasă greșit. Egalitate în drepturile și datoriile gospodăriei, dar și atunci nu să dicteze, ci să fie o tovarășă devotată, pentru o bună înțelegere.

În privința dreptului de vot. Sunt și doamne care nu s'ar lăsa influențate de complimentele unui oarecare om politic, pentru ai da votul. Dar sunt multe, care pentru o cutie de bomboane, un cinematograful un buchet de flori o plimbare cu mașina d-lui X sau Y, mare demnitar, ar da votul fără să scruteze viitorul și să vadă crima, pe care o făptuiesc inconștient.

